

O BÍLÝCH HOLUBICÍCH A ČERNÝCH HAVRANECH

Žila byla jednou jedna tajuplná země skřítků, kde každý skřítek něco vymýšlel, tvořil a zlepšoval. Vždycky když dostal nápad, tuknul se do čela a vykřikl:

„Aha!“ nebo
„už to mám!“

a z úst mu vyletěla sněhově bílá holubice. Letěla pak dlouho, až dorazila do světa lidí. Tam shlížela na ten lidský rej a vybírala si toho pravého člověka.

Když měla vybráno, poletovala nad ním, až se ten člověk pleskl do čela a vykřikl také:

„Aha!“ nebo
„už to mám!“

V ten moment se holubice spokojeně usmála a pak se rozplynula jako bublina z bublifuku. Cink. Kde nic tu nic. Ale zůstalo po ní něco velice cenného. Něco, bez čeho to na světě moc nejde. Zůstal po ní nápad. U lidí tomu říkali, že je navštívila múza. Takto nerušeně plynul život po dlouhé věky a lidský svět se prolínal se světem skřítků ve vzácné shodě. Ale jednoho dne se všechno pokazilo.